

Pep Molist

Les enigmàtiques fotos del senyor Clarissa

Il·lustracions de Núria Feijó

Hi havia una frase que en Lluç havia sentit moltes vegades. Cada cop que l'havia escoltada, però, era com si sentís ploure i no havia entès mai què significava:

UNA IMATGE VAL MÉS QUE MIL PARAULES

Va ser al mercat dels Encants, i aquell divendres que a l'escola feien festa, que el seu significat va prendre tota la força del món.

Anem a pams, però. Tot i que en Lluç Puigdollers i la seva família vivien a quatre carrers del mercat, ell encara no hi havia estat mai.

–Demà farem un extra! –va dir el pare amb alegria.

El pare va demanar festa a la feina i va proposar a en Lluç i a la Rita, la seva germana petita, d'anar-hi a fer un tomb. Els n'hi havia parlat en moltes ocasions.

—És un lloc on pots trobar allò que no trobaràs enlloc més. Ni tan sols a internet! —Sempre li agradava de reblar la definició del mercat dels Encants amb aquesta comparació.

Per fi havia arribat el dia. Aquell divendres era estrany. No pel fet de ser un dia feiner i no anar a escola, sinó perquè al carrer feia un fred enorme. Era un fred tan intens que les paraules gairebé es glaçaven a la boca de la gent.

El silenci, per tant, també era enorme.

El pare, en Lluç i la Rita, voltaven pel mercat ben abrigats.

El pare anava al davant. Els nens, el seguien a una certa distància.

En Lluç i la Rita feien uns ulls com taronges.

Aquell dia, les imatges i les formes valien molt més que mil paraules, perquè els gestos eren l'única manera d'entendre's entre la gent que corria pels passadissos del mercat, i la vista, el sentit principal que la gent podia fer servir.

El pare es va aturar un moment en un racó arreerat, on hi havia un bar. Mentre ell es prenia un cafè amb llet ben calent, i els dos germans, un batut de xocolata, els va explicar que allà es venien

tot tipus de productes vells: trastos i andròmines, robes i mobles, que els venedors aconseguien tot voltant i preguntant a cases velles de pobles i ciutats i comprant-los als seus amos, o bé, posant-se en contacte amb drapaires, o bé, buscant-los també en contenidors.

El pare els va assenyalar la parada que els quedava més a prop.

—Mireu, aquell estri que hi ha al bell mig del taulell sembla ben bé la llàntia meravellosa de l'Aladí. Ara és un element decoratiu, com qualsevol altre, però, en el temps que encara no existia l'electricitat, era imprescindible i gairebé màgic a les cases.

—Ostres, i tant! —va dir en Lluc.

—I aquella gorra del penjador del darrere sembla la barretina d'en Patufet, oi, papa? —va dir la Rita, mentre se li escapava el riure per sota el nas.

Poc després, tots tres van continuar passejant, tot mirant i assenyaland ara una cosa i ara una altra, ara aquí i més tard allà.

Al cap d'una estona, la Rita es va adonar que en Lluc ja no caminava al seu costat. S'havia quedat enrere, glaçat al davant d'una parada. Garratibat davant d'una imatge.

Era la d'una fotografia que es trobava al capdamunt d'un plec de fotos velles. El plec anava embolicat amb una cinta de roba vermella.

En Lluc se la va mirar un munt de vegades, del dret i del revés. I com més se la mirava, més esgarrifances li corrien d'un cap a l'altre del cos.

Va tenir la sensació que no era la primera vegada que topava amb aquella fotografia. Però no n'estava del tot segur.

Per aquest motiu, va intentar adreçar una pregunta al venedor: «D'on ha tret aquesta fotografia?», però de la boca d'en Lluc no en va sortir cap so. Les paraules s'hi havien quedat glaçades.

El venedor va alçar les espatlles en senyal de no entendre res.

Llavors en Lluc va provar d'adreçar-li una segona pregunta: «Quin preu té?». El venedor va tornar a alçar les espatlles per respondre que no entenia res del que li deia aquell nen.

En Lluc ho va tornar a intentar, aquest cop amb un gest, fregant el dit polze i l'índex de la mà dreta per fer-se entendre.

Aquesta vegada, el venedor el va saber interpretar i li va escriure la resposta en un tros de paper de diari.

–50 euros.

–Buf! –va exclamar en Lluc, tot aixecant les celles.

–Tot el plec va junt –va tornar a escriure el venedor.

–Buf! –va insistir en Lluc.

–Antigues i valuoses –va seguir escrivint el venedor.

–Buf! –va repetir en Lluc, amb les celles a l'alçada del serrell.

Llavors en Lluc va esbossar una roda amb la mà, per donar-li a entendre que potser tornaria un altre dia.

Com que el venedor va tornar alçar les espatlles, per indicar-li que no l'entenia, en Lluc li va acostar els llavis a l'orella i va dir amb tota l'energia que va poder:

–Guardi'm les fotos! L'hi prego.

Tot seguit, en Lluc va notar com, darrere seu, la Rita li tibava la falda de l'abric de manera insistent. Es va girar, i va veure com la seva germana obria la boca i li mostrava les dents que li repicaven les unes amb les altres.

També va assenyalar el racó on abans s'havien aturat i on els esperava el pare.

En Lluc va entendre que la Rita i el pare ja volien tornar cap a casa.

Feia un fred enorme que gelava les orelles i glaçava les paraules.

Tots dos germans van anar a trobar el pare, i plegats van emprendre el camí de tornada a casa.

El pare, satisfet d'haver-los mostrat aquell mercat ple d'encants, d'històries i de tresors.

La Rita, entusiasmada, però amb el fred ficat al cos.

I en Lluc, estrany, amb una imatge palplantada al cap i una frase a la punta de la llengua: «Tornaré ben aviat!».